

Moja zgodba

Moja zgodba

Moja zgodba se je začela lani poleti, ko sem zbolel. Začeli so mi otekati sklepi (desno koleno in levi komolec). Koleno ni bilo podobno kolenu, ampak debeli jabolki ali hruški. Noge nisem mogel skrčiti in ne stegniti. S komolcem je bilo isto. Dobil sem mavec na koleno. Dvakrat so mi punktirali koleno. Takrat so se mi poslabšali izvidi, zato sem šel v bolnico. Tam sem dobival obkladke na koleno. Imel sem srečo, da je bila ob sprejemu v bolnico dežurna Dr. Urlepova. Mama ji je povedala, da me včasih boli trebuh. Dr. Urlepova je sklenila, da mi bodo naredili ultrazvok trebuha. Ugotovili so, da imam CROHNOVO bolezen, nato pa to s preiskavo KOLONOSKOPIJA potrdili. Čiščenje z Donatom je bilo zoprno. Po preiskavi sem začel dobivati veliko tablet in injekcij. Prej tableta nisem mogel videti, kaj šele da bi ga pojedel. Kar čez noč sem se spremenil. Ko gre za življenje, narediš vse.

V bolnici sem bil 14. dni. Izvedel sem razne stvari o zdravniški pomoči (zakaj so gaze, katera žila je v redu, katera ne...), postal sem tako radoveden kot še nikoli. Zaradi bolezni sem trpel eno leto. Imel sem dieto in večkrat tudi bolečine v trebuhu. Včasih so bile tako hude, da sem šel v bolnico. Tam sem dobil injekcijo. V tem enem letu sem bil »pikan« več kot v celem mojem življenju pred tem.

Preiskave

Prestal sem tudi tri preiskave, če sem odkrit štiri. Ultrazvok je četrti, ker je najbolj nežen. Tega sem imel največkrat. Kolonoskopijo sem preživel pod narkozo. Takrat nisem nič čutil. Za irigoskopijo sem moral popiti belo tekočino, ki je bila taka kot da bi pil pesek. Endoskopija je bila zelo huda. Podobna je kolonoskopiji, samo da ne dobiš narkoze. S cevko so mi skozi črevo vbrizgali tekočino. S to tekočino so potem lahko slikali črevo. Bil sem tudi pri okulistu, ker bolezen vpliva tudi na oči.

K sreči vidim zelo dobro, samo včasih se mi solzijo oči. Lahko bi dobil očala ?!

ODLOČITEV!

Letos pred koncem šole, sem bil v bolnici, tako, da nisem mogel iti v šolo po izkaz. Pa šolski hišnik je šel v pokoj, tako, da se nisem mogel posloviti od njega. Med počitnicami, tik pred odhodom v Umag me je začel boleti trebuh, zato nisem mogel iti na morje z botro. Namesto tega sem moral zopet v bolnico. Kaj vse sem doživel v tem času... Šel sem na slikanje črevesja, pregledal me je tudi kirurg prim. Koželj. Ko je videl slike črevesja, je rekel: »Potrebna je operacija.« Poklicali smo mamo, ki je takoj prišla. Psihično me je pripravila na operacijo. Nato pa je prišel Dr. Dolinšek in rekel »Ne boš šel na operacijo zaradi previsoke doze tablet. Na operacijo boš šel po morju.« »Vzkliknil sem« V Umag gremo!«.

Še isti dan sem z bratom in mamo odšel k botri v Umag. Dopust pri botri v Umagu mi je dosti pomenil, ker že lani zaradi bolezni nisem mogel tja.

Čez štirinajst dni je nastopilo »naše morje«, naš družinski dopust. Šli smo na otok Rab. Tam je padla odločitev, da grem zares na operacijo, saj sem imel bolečin več kot dovolj. Za operacijo sem moral zbrati dosti poguma.

Operacija

Zadnji teden v avgustu sem šel v bolnico na priprave za operacijo. Brat Dejan je bil ta teden na maturantskem izletu. Dan pred operacijo je prišlo še nekaj zapletov z CRP-jem, bil je previsok. Kljub temu so mi določili datum operacije. Določili so datum, ki sem si ga po tiho želel, 28. 8. 2003. Ta dan ne bom nikoli pozabil in vem, da mi bo ta knjiga, ki jo pišem v velik spomin. Peljali so me po dolgem hodniku. Z mano je bila mama. Pred operacijsko sobo sem se poslovil od mame in ji izročil pismo, ki sem ga napisal pred operacijo. Vem samo, da je bilo v njem veliko napak in čečk od nervoze.

Nato so me peljali v operacijsko dvorano. Ne vem ali me je zeblo ali sem se tresel od strahu. Ležal sem na zelo ozki mizi. Sestra me je pokrila z odejo. Zraven mene sem videl kateter (metuljček), imel je zelo dolgo cev. Nisem vedel za kaj je. Sestra mi je tudi pripravila infuzijo in nato mi še prekrila glavo. Mislil sem, da mi ne bodo dali narkoze, nato pa mi je sestra odkrila glavo in rekla »Lahko noč« in pritisnila na injekcijo. Te besede so bile zadnje, ki sem jih slišal.

Angel

Ko je pritisnila na injekcijo, sem padel v svetlobo, kot bi pogledal proti soncu. Znašel sem se v bioenergetikovi (Dragotovi) sobi. Iz krogle je priletel ANGEL. Imel je bež barve haljo, kodraste svetle lase, otroški glas, krog okoli glave in bela krila. Rekel mi je: »Dam ti še zadnjo možnost, zdaj pa boš osem dni trpel.« Nato je izginil nazaj v kroglo. Spet sem padel v svetlobo.

Po operaciji sem govoril »Boli, boli«. Ker sem bil zbezan, se ne spomnim vsega. Vem samo, da sem hotel mami povedati, kaj se mi je prikazalo in potem sem bruhal. Zamenjali so mi sondo in od takrat naprej se nič več ne spomnim, spal sem do jutra.

Drugi dan sem bil boljši, ampak motila sta me sonda in dren. Ko so mi tretji dan odstranili sondo, sem bil že nasmejan. Ta dan sem naredil par korakov okoli postelje. V nedeljo je prišel k meni brat Dejan, ki se je vrnil iz Grčije. Prinesel mi je obesek s kapljicami in očesi ter školjko. Vsak dan me je obiskala ali dr. Urlepova ali prof. Turkova, pa tudi sestra Bojana, sestra Gordana in Dr. Umekova so me prišle pogledat. Peti dan po operaciji mi je prim. Koželj odstranil dren. To zelo boli. Najprej imaš občutek, da ti vleče črevesje ven, nato pa peče.

Šesti dan po operaciji sem se selil »k nam« v 3. etažo. Dobil sem apetit, kar naprej bi jedel. S sestrami smo se šalili, da nimam »dna«, ker so mi ga pri operaciji odstranili. Vse dni sem bil nasmejan in dobre volje. Obiskov sem imel polno. Obiskali so me Vodoški, Uroš in Sandra, Klavdija&Danijel, Metka, Demis, Enej, sošolec Alen, deda, botra, boter (Gigel), Slavko in Ljubica.

Sedaj ko je vse za mano, se mi zdi, da je hitro minilo, takrat pa sem si mislil: »Kakšen dolg čas je v bolnici«. Ampak ne pozabi dan ima samo 24.ur in nič več. Prišel je tudi čas, ko sem šel domov.

Po dolgem času spet doma

Ko sem prišel domov, sem bil vesel, da sem spet v svojem kraju. Ker mi je mama obljubila hrčka, smo drugi dan po moji vrnitvi domov šli ponj. Zelo je navihan in lep. Včasih me spravi v smeh. Zelo je močan in zelo rad grize. Kako lepo je imeti hišnega ljubljénčka. Tega občutka se ne da opisati.

Čeprav sem si želel belega hrčka, moj je pa sivo-rjavi, ga ne bi zamenjal za nič na svetu. Zgradil sem mu LUNA PARK, seveda iz kartona. Delal sem ga dva dni. Ima dolg tunel, eno enonadstropno hišo in eno dvonadstropno hišo. Zelo rad hodi po tunelu in grize karton.

Obiskal sem bioenergetika Dragota, da se mu zahvalim za pomoč pred operacijo. Ko sem stopil v njegov prostor, sem opazil ali občutil nekaj novega. Bilo je prepleskano. Bioenergetik mi je rekel, da sem zelo pogumen in da ni pogumen tisti, ki se ničesar ne boji, ampak da tistemu manjka nekaj koles v glavi. Brez strahu vendar ne gre! Strah moraš premagati! Moraš biti pogumen!

Šola

Prvič v šoli po vsem tem naporu in trudu. Sošolci so me lepo sprejeli in učiteljice tudi. Vsi so mi nudili pomoč.

Do sedaj sem jedel že skoraj vse, tudi hamburgerje. Upam, da bo tako tudi ostalo.

Že zdaj si predstavljam, da ko bom velik in bom bral to mojo knjigo, si bom mislil »Kako sem bil takrat pogumen«.

» To knjigo sem napisal, ker spomini zbledijo, napisana beseda pa ostane«

*Napisal:
Matej KOREN
Maribor, 19. 9. 2003
Borštnikova 19*

CREATED BY:
Matej KOREN
IZDAJA:MARIBOR
24.9.2003